

En skamlös trafik?

Vardagstryck

National Library
of Sweden

En skamlös trafik?

En vidräkning med bolsjevikerna.

Av redaktör ARTHUR ENGBERG.

Den djärvaste och fräckaste bluffen i svensk politik är för ögonblicket den bolsjevikiska. Vi få ärligt bekänna att den slår sina egna tidigare rekord. Ty hör och häpna: hr Kilboms parti presenterar sig på fullt allvar som antimilitaristiskt, som det mest antimilitaristiska av alla våra partier! Synen är sublim. Bolsjevismen som militarismens fiende! Vi se inför vårt inre öga bilden av en hångrinande rysk generalissimus, chef för den "röda armén", befallningsman inom det krigsväsen, som i våra dagars Europa utan minsta tvivel är det mest typiskt militaristiska. Vi se bilden av en generalissimus, som förkroppsligar bolsjevismens idé: krigets, förstörelsens, svärdets och brandens idé. Bolsjevism och militarism äro oupplösligt förknippade. Bolsjevismen är fotad på våldets princip. Dess symbol är icke valurnan, men kulsprutan. Öppet och cyniskt har den predikat krigets evangelium. Kriget, katastrofen är i dess världsbild den naturliga förutsättningen för dess egen existens. Den ser i sina motståndare icke några individer, som det gäller att övertyga, utan fiender, som det gäller att fysiskt förintä. På ett annat plan och med ännu större hänsynslöshet och energi har den satt i verket Marats och Robespierres program, att söka på våldets väg skapa skräck såväl inåt som utåt.

Det är därför ingen tillfällighet, att bolsjevismens teoretiker med bitande hån och fnysande förakt angripit den pacifistiska rörelsen. Ingen åskådning har i dessa bolsjevikheroers ögon tett sig ömkligare och vidrigare än den, som de gemenligen kalla "försvarsnihilismen". Hänsynslöst och cyniskt ha de stämplat en dylik åskådning som löjlig, ovärdig och kärringaktig. De ha i stället förfäktat, att det är bara dumbomar och stackare, som fabla om fred och försoning mellan folken. Den rätta läran är kan tänka krigets blodiga lära. Icke fred mellan folken, men strid, icke försoning och rättslig procedur, icke förlikning och samförstånd, men hets av ras mot ras, nation mot nation, kultur mot kultur. Det har varit och är bolsjevismens lära. Man får gå till en Bernhardis, en Clausewitz, en Kjelléns, en Houston Chamberlains och gelikars krigsfilosofi för att få ett motstycke till den fanatiska och religiösa tro på våldets roll som frälsare och förlossare, som besjalar bolsjevismens teoretiker. Här ha vi lärjungarna till våldskrigslärans borgerliga apostlar före och under världskatastrofens fasansfulla år. Bolsjevismen är, liksom sin tvillingbroder fascismen, den efterkrigsprodukt, som klarast och renast representerar den Kjellénska maktfilosofin.

I Ryssland är det också i konsekvens härmed på det sättet, att en antimilitaristisk förkunnelse är otillätlig och straffbar. Den ryske medborgare, som skulle understå sig att driva propaganda mot Sovjets militärväsende, agitera för avrustning eller för disciplinens upplösning inom armén, den bleve utan ceremonier förpassad till en annan värld. Den ryske bolsjevikerna är en militaristisk fanatiker. Hans statsidé är rent militär. Hans nationalism är helt genompyrd med krigisk anda. Hans revolutionsidé är ett med idén om Sovjetryssland med svärdet i hand som

folkens "förlossare" och med spiran i hand som deras herre och härskare. I 1790-talets Frankrike drömdes också dylika drömmar. En icke alldeles obekant korsikan vid namn Bonaparte kom genom ödets skikkelser att förkroppsliga dem. Historien upprepas. Den ryska bolsjevismen har krigets väsen i sitt andliga blod. Att förneka detta faktum vore att blunda för den enklaste verklighet. Och därför är det ej heller att undra över, att de ryska bolsjevikerna i sin armékult uppenbara något av den mysticism, varmed den vidskepliga bondemassan hänger fast vid helgonkulten. Sådant är den ryska bolsjevismens skaplynne. Det är pacifismens, freds rörelsens och den mellanfolkliga broslagningens mest utpräglade motsats.

Men just denna sällsamma krigskult är just centrum för den icke mindre sällsamma skapelse, som kallas "Tredje internationalen". Själen, makten och huvudet i denna international är det ryska bolsjevikpartiet. Den tredje internationalens sektioner äro osjälvständiga redskap i det ryska bolsjevikpartiets hand. Från en klick i Moskva styres på en gång Sovjetunionen och Tredje internationalen. Det är samma krets, samma personer, samma syn och samma vilja. Så kommer det sig att samklängen mellan det en rysk statsregim vill och vad Tredje internationalens ledning vill är säkerställd från början. Celestin är Floridor och tvärtom. Men då förstår också var och en, att det icke är någon tillfälligheternas lek, när Tredje internationalens sektioner i olika länder i sitt görande och låtande stå i den fullständigaste harmoni med rysk regeringsvilja. Dessa sektioner bli ingenting annat än det ryska maktägande partiets organförlängningar. Tack vare Tredje internationalen garanterar sig det maktägande ryska partiet en klick av lydiga kreatur i nästan alla länder. För husbonden synes det vara likgiltigt, om dessa klickar äro större eller mindre. Hans förnämsta intresse och krav är, att de äro lydiga och blint utföra order, vare sig det gäller att till Moskva inrapportera vad de tilläventyrs kunna uppsnappa i sina länders politik, eller det gäller att utföra ett för husbonden täckeligt förstörelsearbete. Man må lägga märke till, att den skenbart huvudlösa taktik, som husbonden anbefallt med avseende å vissa länders kommunistiska sektioner, likvisst i all sin skenbara huvudlöshet haft till syfte att få en säker elit, som icke opponerar sig, icke ställer näsvisa frågor, icke tvekar, när ordern kommer, men blint och utan vacklan lånar sig till utförandet av den höge husbondens vilja. Så har Tredje internationalen blivit en ny jesuiterorden, ett vidunderligt grip-, sug- och känselorgan, varigenom det ryska bolsjevikpartiet vid sidan av sin i diplomatins övriga och salongsmässiga former arbetande utrikespolitik är verksamt — underjordiskt eller icke — i alla länders inre politik.

Det är ett genialt uttänkt, men fruktansvärt och motbjudande system. Vi vilja sjunga ut, vad vi ha på hjärtat, och säga därför utan människofruktan vår ärliga mening om detta system. Låt oss ett ögonblick betänka vad det innebär, att en stat bereder sig möjlighet att vid sidan av sin officiösa diplomati och utan synbar sammanblandning med denna hålla

sig med organ för att direkt och aktivt deltaga i andra länders inrikespolitik, såväl den kommunala som parlamentariska. Men icke nog med att den har organ för dylikt. Den har på samma gång organ för ett oerhört underminerings- och förstörelsearbete inom andra länders arbetarrörelse. Skickligt spelande på den sträng, som lättast och vackrast vibrerar i varje proletärhjärta, revolutionens, hänsynslöst misstänkliggörande all reformism som "förräderi", socialpatriotism, småborgerlighet o. s. v. och skamlöst begagnande förtalets, lögnens och ohederlighetens alla metoder för att förgifta, förbittra och med misstrons och splittringens anda bemänga atmosfären inom arbetarvärlden, lyckas det den ryska bolsjevismens kreatur att här och var bygga in en "cell", som är ett centrum för irritation och allsköns skadegörelse. Förstörelsen inom arbetarrörelsen är anbefalld som den första och heligaste plikten. Ty det är på dess resultat, ett eller annat mandat i parlament och kommunala institutioner skall fotas. Läs de beryktade 21 teserna med deras preciserade order! Där ha vi systemet i all dess djävulska planmässighet, systemet för det ryska regeringspartiets arbete i andra länders inrikespolitik.

Sverges arbetare behöva endast tänka på våra bolsjevikers hållning i militärfrågan för att med ens förstå hela humbugen. Det finns i svensk arbetarrörelse ett sunt och vackert drag av antimilitarism. Ty den svenska arbetaren har i blodet en riktig och berättigad avsky mot kriget och dess hantverk. Han är av naturen pacifist. Hans avsky mot kriget är, om man så vill, ett stycke av samma idealism, som burit honom i kampen för demokrati och social rättfärdighet. Och ur denna vackra idealism växer naturligt hans internationella sinnelag. Internationals idé, demokratins och pacifismens förmålas i hans livssyn.

Må denna vackra idealism leva och allttjämt vara en värmande, bärande och inspirerande makt i svensk arbetarrörelse! Men bort med dem, som nalkas denna idealism med bedragarens avsikter! Därför bort med dessa figurer, som allt under det de stå i Moskvas tjänst, gå Moskvas ärenden och på Moskvas order utföra sitt förstörelse- och undermineringsarbete, och allt under det att de slicka den ryska militarismens fötter och förhärliga Rysslands rustningar, äro fräcka nog att vädja till svenska arbetares — pacifism för att hetsa dem till misstro mot en politik, som icke i tid och otid hojtar om direkt avrustning! Männe icke varje rättänkande svensk arbetare förstår denna humbug? Jo, förvisso, om han bara ett ögonblick tänker efter. Allt vad anständighetskänsla heter reser sig upp mot dem, som med samma mun förhärliga ryska rustningar och misstänkliggöra vårt neutralitetsvärn som åtgärder av fientlig natur mot — Sovjetryssland. Kom ihåg, svenska arbetare, den bottenlösa svindel, som ligger i ett slikt förfarande. Samma herrar, som höja allt, vad deras husbönder i Moskva företaga sig, till skyarna, samma herrar som riktigt gotta sig i glansen av de praktfulla militärparaderna i Moskva, samma herrar som ha endast ord av förtjusning över den moskovitiska vapenmaktens förkovran, samma herrar, som applåderat våldsbagden mot det ädla Georgien, samma herrar, som riktigt drägla den ryska militarismens lov — samma herrar ha nu panna att gå ut till arbetarna, slå på de pacifistiska strängarna och gilja till folkets gunst. I sanning ett vidrigt skådespel. Säg dessa Moskvas livegna, att inga heliga kåpor i världen kunna följa deras moskovitiska betjäntlivré! Interpellera dem, var helst de äro i farten, vare sig på arbetsplatsen eller på fackföreningsmötena, vad det är för erbarmeligt skoj att på en gång predika omedelbar svensk

avrustning och förhärliga den ryska armén! Fråga dem, om de icke känna skammens rodnad bränna sina kinder, när de förkunna den nedriga lögnen om Sverges militäranstalter som "ett hot mot Sovjetryssland". Spörj dem, om det inte vore på tiden att sluta med det eländiga pratet om en av världens största militärmakter som ett oskuldssfullt offer för det lilla Sverges och gelikars angreppslusta! Det är på tiden att säga rent ut, att vi i svensk politik undanbedja oss agenter för det ryska regeringspartiets intressen.

Hr Kilbom har i dessa dagar på order från Moskva inlett en stor offensiv i syfte att skada socialdemokratin och försvaga dess segermöjligheter. Det är en offensiv, planlagd och utförd efter det mönster, som herrarna i Moskva tydligen föreskrivit för alla sina sektioner i motsvarande fall. Taktiken går ut på att beljuga och nedsvärta socialdemokratin. Och framför allt tillgripes knepet att söka framställa vårt parti som — militaristiskt. Slik slyngelaktighet kräver ett värdigt svar. Vi vädja därför till våra partivänner att överallt, där en bolsjevik slår upp sitt schatull och försöker misstänkliggöra vårt parti, obarmhärtigt avslöja honom, påvisa vilka husbönders ärenden han går och nagla fast den gränslösa svindeln i att en stor militärstats agenter uppträda som avvärningsagitatorer i en liten fredsälskande nation som Sverige. Här kan särskilt ungdomen göra en stor insats. Det bör bli en tacksam uppgift att schasa oxhjorden hem och komma hr Kilboms planer på skam. De bolsjevikiska lögnhalsarna ha bokstavligen dränkt sin publik med ovederhäftigheter och osanningar. Det är ju bekant, att den svenska "sektionen" är misstänkt för att icke ha skött sig alltför väl. Skrapor har den ibland fått i Moskva. Man förväntar, att den rycker upp sig. Ryska regeringens organ Pravda har till på köpet varit älskvärdt nog att i förväg berömma hr Kilboms trupper. Tidningen skrev för icke länge sedan, att de svenska kommunisterna i dessa dagar utkämpa en strid för — Sovjetrysslands sak och drog sig icke för den skändliga osanningen, att Sverige i sin militärpolitik skulle vara påverkat av några mot Sovjetryssland riktade intressen. Det finns bara ett verkligt träffande svar på en dylik trafik, och det är att arbetare i sådana massor sluta upp kring de socialdemokratiska fanorna att hemmabolsjevikernas kampanj ändrar i ett svidande nederlag. En dylik renlighetsåtgärd skulle förstås även av dem, som författat den taktlösa artikeln i Pravda.

Bolsjevismen är ett "krigiskt spelsätt", för att använda Otto Bauers ord. Men den är icke bara ett spelsätt. Den är en princip. Det är den västeuropeiska kulturens ära, att den visat sig oemottaglig för denna princip. Det är som om det funnes något i vårt väsens djup som säger ett klart och ljungande nej till den världsbild, som är bolsjevismens. Den svenska arbetarrörelsen kan aldrig bolsjeviseras. Det vore att bära våld på dess väsen. Bolsjevismen är och förblir i vårt sociala klimat en främling med främlingsmärket outplånligt inristat på sin panna. Den är orientalisk i sitt förakt för den enskildes liv, orientalisk i sin despotism, orientalisk i sin dyrkan av våldet. Förstörelse och kaos äro dess följeslagare. Som en klar och utmanande fiende driver den sitt spel i arbetarrörelsen. Och som sådan skall den därför behandlas. Må hr Kilboms offensiv mötas av vår! Rensa ut bolsjevikerna. Vårt lands arbetarvärld har sannerligen alltför stolta traditioner för att den i längden skulle tolerera att dess politik komprometteras och lömskt beljuges av sådana, som icke handla och vandla efter svenska synpunkter, men äro betjänar åt främmande makt.